

ΠΕΡΙΨΗΣΕΙΣ

ΡΩΣΙΑ ΚΑΙ ΡΩΣΣΟΙ.

Η ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ ΕΝ ΩΡΑ ΧΕΙΜΩΝΟΣ.

Συνέχεια, ὄρα φυλ. 20.

Ἄλλοτε αἱ ἀποθήκαι τῆς Ῥωσικῆς ἀγορᾶς ἢ παζαρίου ἦσαν ὑγραί, σκοτειναὶ καὶ ῥυτίαι, τῶν δὲ σιδηροκολλήτων θυρῶν ἀνοιγόμενων, ἔμμενον ἐκτεθειμέναι εἰς ὅλην τὴν ὄριμότητα τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀέρος. Ἄλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ νεωτέρα κομψότης καὶ ἀσφάλεια εἰσέδουσε μέχρις αὐτῶν, ὥστε σήμερον, ὕψισθεν τῶν σιδηρῶν θυρῶν, ὠπλισμένων διὰ κρημαστῶν βραχέων κλείθρων καὶ ὀχέων ὑπερφύων, εἰς ἀποθήκας τινὰς ἐτοποθετήσαν. θυρώματα ἐκ ξύλου Ἰνδικοῦ, μὲ ὑέλους πλατεῖς, τὸ δὲ ἐσωτερικὸν τῆς ἔμπροσθεν καὶ κυρίως ἀποθήκης, κῆξις κατὰ λόγον τῆς μειώσεως τῆς ὀπισθίας, ἀλλ' οὐδὲν τούτων κωλύει τὸν ἔμπορον νὰ ἴσταται πρὸ τῆς θύρας ὡς φρουρὸς πρὸ τῆς σκοπιᾶς του παραφυλάττων τοὺς ἀγοραστὰς καὶ προκαλῶν τοὺς διαβάτας εἰς ἀγορὰν τῶν ἔμπορευμάτων του.

Ἐξίσταται τῇ ἀληθείᾳ ὁ νέηλις ξένος εἰς τὰς πολυπληθεῖς τούτων προκλήσεις, κωφαινούσας αὐτὸν καθ' ἕκαστον βῆμα, ἐκ τῶν ὁποίων ὅλων οὐδὲν ἄλλο φθάνει νὰ ἀκούσῃ παρὰ σειρὰν συριγμῶν παρατεταμένων, τὴν ὁποίαν γεννᾷ ἡ διάτορος προφορὰ τοῦ στοιχείου εἰς ἀενάως ἐπνευλαμβανομένου, τόσον, ὥστε καταντᾶς νὰ υποθέσῃς ἐπὶ στιγμὴν ὅτι ἡ Ῥωσικὴ γλῶσσα εἶναι μᾶλλον διάλεκτός τις τῆς γλώσσης τῶν κορυθαλῶν ἢ γλῶσσα ἀνθρωπίνη.

Ἐπὶ πολὺν λοιπὸν χρόνον ἀναζητήσας τὴν ἐξίγγκιν τῆς ὀρνιθολογικῆς ταύτης προφορᾶς, ἰδοὺ τί ἔμαθον.

Τὸ στοιχεῖον εἶναι ἐν τῇ Ῥωσικῇ γλῶσσῃ ἔκφρασις ἐπίτομος εὐγενοῦς φιλοφροσύνης· ἐπέχει δὲ τόπον τοῦ προσχαροευτικοῦ σουδάρ (εὐγενέστατε) οὗ εἶναι ἡ συναίρεσις, οὕτως εἰπεῖν σουδάρ διὰ τὸ ἀρσενικὸν καὶ σουδαρίνα διὰ τὸ θηλυκόν· ἔθεν γροσποδίν' εἰς ἰσοδυναμεί τῷ γροσποδίν σουδάρ (εὐγενέστατε κύριε ἢ ἐκλαμπρότατε). (1)

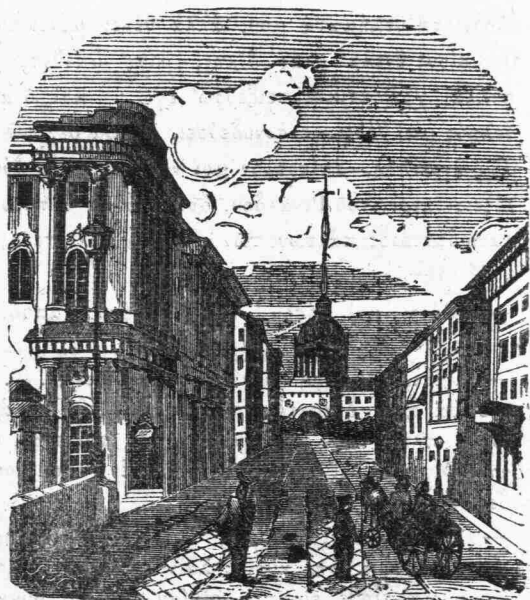
(1) Οἱ Ῥώσοι ἐκτὸς τούτου ποιοῦνται χρῆσιν πολυτίμου τινὸς προσχαροεύσεως, ἐφαρμοζομένης ἐφ' ὅλων τῶν τάξεων τῆς κοινωνίας. Συνίσταται δ' αὕτη εἰς τὸ βαπτιστικὸν ὄνομα μεθ' οὗ ἐνόησαν τὸ τοῦ πατρὸς, Ἰωάννης ὁ Πέτρου, Δημήτριος ὁ Βασιλείου κατὰ τὸ ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν ἔθος. Ὁ ταπεινότερος τῶν χωρικῶν, ὁμιλῶν πρὸς τὸν μεγαλειότερον ἄρχοντα, ἔστω καὶ αὐτὸν τὸν αὐτοκράτορα, δὲν τῷ ἀπευθύνει ἄλλως τὸν λόγον. — Νικολάϊ Παύλοβιτς, λέγει πρὸς αὐτὸν, δηλαδὴ Νικόλαε ὁ τοῦ Παύλου· ἐπίσης καὶ πρὸς τὴν αὐτοκράτειραν — Ἀλεξάνδρα Φεδορόβνα, ἦτοι θυγάτηρ τοῦ Φέδωρος.

Εἶπομεν ὅτι ὁ νεώτερος πολιτισμὸς ἤρξατο ἐπικρατῶν εἰς Κοστινὸί-δεδρ, καὶ καθεκάστην τείνε-εἰς τὸ νὰ ἐξαλείψῃ τι ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ αὐτοῦ χαρακτῆρος. Καὶ φέρουσι μὲν, ἐπὶ παραδείγματι, ἔτι καὶ νῦν οἱ ἔμποροι, ἐν ὥρᾳ χειμῶνος, τὰς ἐξ ἀλωπεκῆς διηθέρας αὐτῶν, ἀλλ' ὁμοῦ οἱ πλείστοι ἀντικατέστησαν τὸν μέγαν καὶ δυσβάστακτον κρημαλόδεσμον διὰ τοῦ ἀσχήμου μαλλίνου πύλου, ἢ τοῦ σικιδίου τοῦ ἰδιωτικοῦ, κατὰ δὲ τὸ θέρος φέρουσι ἔτι τὸν ἐγχώριον ἐπενδύτην, μακρὸν μὲν ἀληθῶς καὶ κυματοῦντα ὡς γυναικεῖα ἐσθῆς, ἀλλ' ἀπροφανῶς κοπὴν ψαλίδος ὑποστάντα ἵνα ἐπὶ τὸ γαλλικώτερον σχηματισθῇ.

Προσθετέον δὲ ὅτι κατέναντι τῆς παλαιᾶς ταύτης ἀγορᾶς ἐσχηματίσθη ἀπὸ τινος μία τῶν ἐστεγασμένων ἐκείνων καὶ ποικίλων στοῶν, ἦτις διὰ τῆς πολυτελείας καὶ διακοσμῆσεως αὐτῆς κινεῖ τῶνόντι τὸν θαυμασμὸν τοῦ ξένου περιηγητοῦ. Ἄλλ' ὁμοῦ, ἂν τὸ σχῆμα τείνει εἰς τὸ νὰ τροποποιῆται ἐξωτερικῶς, δὲν ἔπαυεν ἐσωτερικῶς διαμένον ἀείποτε τὸ αὐτὸ, πρᾶγμα δι' ὃ μακαρίζομεν εἰλικρινῶς τοὺς Ῥώσους.

Β'.

Πρᾶγμα ἀξιοσημείωτον! τὸ θέρος μὲ τὰς γλυκειὰς αὔρας του, τὰ ἄνθη, τὰ ὕδατα τὰ διαφανῆ, ὁ ἀκτινοβόλος ἥλιος, αἱ ἀστροφεγγεῖς νύκτες, τὰ ἄσματα, οἱ περίπατοι οἱ ἀγροτικοί, ἡ φαῖδρά καὶ ἡ ὄσον πρώτως εἰς τὰ ὑψηλὰ κλίματα ὥρα, δὲν τέρπουσι, δὲν εὐχαριστοῦσι τῆς Πετρούπολεως τὸν λαὸν, ὅστις βλέπει φθάνον τὸ θέρος, καὶ δὲν ἠδύνηται καὶ δὲν ἀγάλλεται, καὶ δύναται μάλιστα νὰ εἴπῃ τις ὅτι ὠφελεῖται μᾶλλον ἐξ αὐτοῦ ἢ ἀπολαύει. Ὁ χειμὼν ὑπάρχει ἡ φυσικὴ, ἡ προσφιλεῖς ὥρα, τὸ στοιχεῖόν του· ὁ χειμὼν μὲ τοὺς πά-

ΑΠΟΨΙΣ ΤΟΥ ΝΕΥΣΚΥ.

γοῦς, τὰς πάγνας, τὰς καθολικὰς αὐτοῦ χιόνας. Ἡ χιών αὕτη πανταχοῦ τῷ ἀνοίγει δρόμον, ἐκλεί-

πουσι δὲ αἱ ἀποστάσεις, διότι ὁ Ῥώσσοσ ὑπόπτειρος διαπερᾶ αὐτὰς ἐπὶ τοῦ κούφου ἐγκύθρου του. Ὁ χειμῶν εἶναι δι' αὐτὸν ἡ ὥρα τῶν δρόμων, κατὰ τὴν γραφικὴν καὶ εἰκονικὴν αὐτοῦ γλώσσαν.

Οὕτω λοιπὸν ἡ Πετροῦπολις καθ' ὅλην ταύτην τὴν ὥραν τοῦ ἔτους καθίσταται τὸ σημεῖον, ἐνθα εἰς ἑξήκοντα ἢ ὀγδοήκοντα λευγῶν συνέρχονται ἐκ τῶν πέριξ πλήθη ἀγροδιαίτων μικροεμπόρων, προμηθευόντων τὰς ἀγορὰς τῆς μητροπόλεως, φερόντων τῶν μὲν ἰχθύς, τῶν δὲ ἄγρας ἢ παντός εἶδους τροφίμου. Ὅλα δὲ ταῦτα τὰ ἀντικείμενα διατηροῦνται διὰ τοῦ χειμῶνος εἰς κατάστασιν διακοῦς ἀποκρυσταλλώσεως.

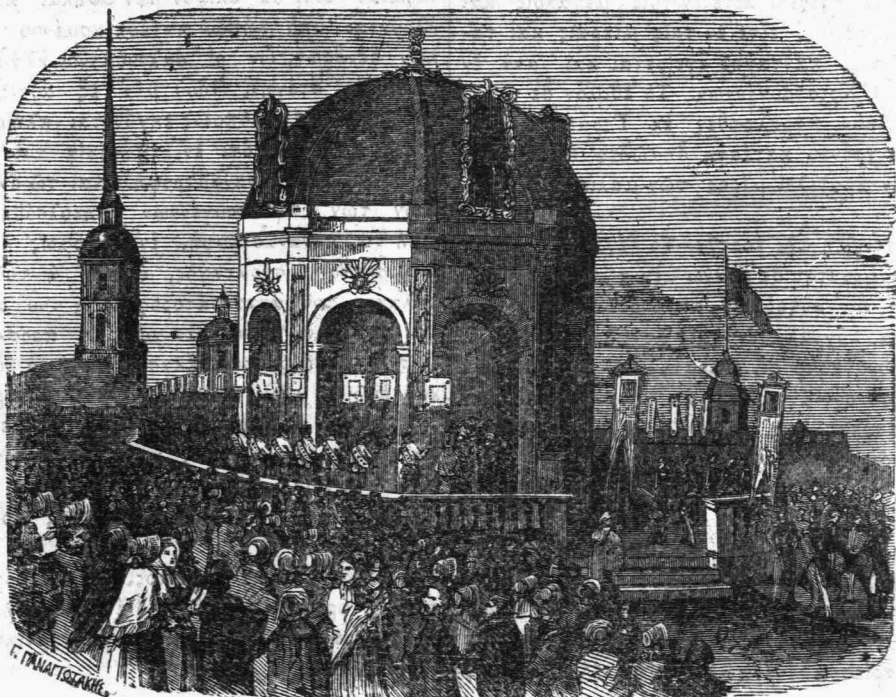
Ἡ ἀγορὰ ὅθεν τοῦ Σενότι λαμβάνει ὄψιν ἐντελοῦς ἰδιοδρόμιας κατὰ τὸ διάστημα τῆς πρώτης δεκαπενθημερίας τῆς προηγουμένης τῶν Χριστουγέννων, ἑορτῆς, ἢ ὁ λαὸς ἐν Ῥωσσίᾳ πανηγυρίζει διὰ μακρὰς σειρὰς τέρψεων καὶ ἀγαλλιάσεων οἰκογενειακῶν, ἐν αἷς ἐπιπολάζει δαψίλεια ὅλως ἀσυνήθης.

Ἡ εὐρύχωρος πλατεῖα τοῦ Σενότι διαιρεῖται εἰς διάφορα τμήματα ἀναλόγως τῶν εἰς πώλησιν ἐκτεθειμένων διαφόρων ἐδωδίων. Καὶ ἐδῶ μὲν ἀπαντᾷ τὰ κυνήγια, οἶον, ἀγριόρνιθας, πέρδικας, ἀγριαλεκτρούνας· ἐκεῖ δὲ τὸ ὀρνιθοπωλεῖον, πλήρες γιγαντιαίων χηνῶν, ὀρνίθων κοινῶν καὶ μελεαγρίδων οὐχ ἥττον πολυπληθῶν παρέκει εὐρίσκεται ὅρη ὀλόκληρα ἰχθύων, ἀπὸ τοῦ πολυτίμου ὀξυρρύγχου τοῦ ἀλιευθέντος εἰς τὸν Βόλγαν, μέχρι τοῦ εὐθηνοῦ μελανοῦρου, τοῦ προερχομένου ἀπὸ τοῦς λιμένας τῆς λευκῆς θαλάσσης. Τέλος, καὶ τοῦτο τὸ περιεργότερον, ὑπάρχουν αἱ χοῖροι, κτεφυγμένοι ὡς καὶ πάντα τὰ λοιπὰ, παρατεταγμένοι κατὰ γραμμὰς παράλληλους, κατὰ τὸ

ἀνάστημά των, τετιλμένοι, λευκοὶ, δίσκαμπτοι, ἀκίνητοι, καὶ περιστῶντες μακρόθεν ἀγνοῶν τι φανταστικὸν καὶ ἀστεῖον συγχρόνως.

Ἐκεῖ δὲ, ἀπὸ πρωΐας, ἐν μέσῳ πλήθους συνωθουμένου, πυκνοῦ, κυμαινομένου ὡς ἡ θάλασσα, ἐρχονται νὰ προμηθευθῶσι τὰ διὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων ἀναγκαῖα ἐδωδία, καὶ ὁ φροντιστὴς τῶν οἰκῶν τῶν ἀρχοντικῶν, καὶ ἡ ταπεινὴ μαγειρίσκα τῶν ὑποδεεστέρων οἰκῶν. Καὶ ἐνῶ ὁ πρῶτος πληρῶνει πρὸς 2^ῶ μὲν φράγκα τὸν μικρὸν, πρὸς 5^ῶ δὲ μέχρις 7^ῶ ἐνίοτε δὲ καὶ 10^ῶ τὸν μεγάλον ὀξυρρύγχον, περιζητούμενον διὰ τὰς μεγάλας τραπέζας, ἡ δευτέρα ἀγοράζει τὸν ἥττον πολυτελεῆ σαλομόν. Ὅσον δὲ διὰ τὸν χοῖρον, τόσον ἐπικερδῆ εἰς τοὺς πωλοῦς, δὲν ὑπάρχει οἰκία, οἷς δῆποτε κλάτεις, ἢ τις νὰ μὴ προμηθευθῆ τὸν ἐδικόν της. Τὴν φροντίδα δὲ ταύτην ἀναλαμβάνει συνήθως ὁ οἰκογενειάρχης. Μετὰ μακρὰς συζητήσεως, συμφωνηθείσης τῆς τιμῆς, τὸ ὄντην τίθεται ἐν τῷ ἐγκύθρῳ τοῦ ἀγοραστοῦ. Ἀλλ' ἐνοεῖ ἕκαστος πόσον δύσκολον εἶναι νὰ κρατηθῶσι τὰ ἀκαμπτα ταῦτα καὶ τεταμένα ζῶα ἐν ὄχηματι τόσον στενῷ. Διὸ καὶ συχνάκις ὁ ἀγοραστὴς δὲν ἔχει ἄλλο μέσον παρά νὰ θέσῃ τὸ ἀγοραστὸν δίκαν συντρόφου πλησίον του, καὶ νὰ τὸ περιβάλλῃ διὰ τῶν βραχιόνων ὅπως τὸ ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ πέσῃ, ὅχι σπανίως δὲ τὸ ζῶον προσδένεται ὀπίσω τοῦ ὄχηματος, ὅπου προουσιάζει ὑπηρετήν ἀμάξης παράδοξον. Αἱ κωμικώτεραι δὲ σκηναί, τὰ συμβεβηκότα τὰ πλέον ἀλλόκοτα καὶ ἀστεῖα διαδράχονται ἄλληλα καθ' ἑκάστην, πρὸς μεγίστην γάραντῶν περιέργων, ὧν ὁ προσφιλέστερος τόπος, καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἐβδομάδα, καθίσταται ἡ ἀγορὰ τοῦ Σενότι.

Λειτουργία περὶ τὴν ἐπιτοῦ Νεῦσκι ἐκκλησίαν.

Ὁ λαὸς εἶναι ζωογονημένος· τὰ οἰνοπώλεα τῆς συνοικίας δὲν ἐκκενοῦνται, οἱ δὲ μουζικοὶ (ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ ἢ χωρικοὶ) ὄχρουνται διαψιλῶς κατὰ τοῦ ψύχους διὰ μεγάλων καὶ παρατεταμένων σπονδῶν οἰνοπνεύματος· τὸ ἐγγύριον οἰνοπνεῦμα εἶναι τὸ προσφιλές αὐτῶν ποτόν, τὸ νέκταρ, τὸ ὕδωρ τῆς λήθης· καὶ τῶντι, πάσας τὰς δυστυχίας αὐτῶν καὶ τὰ δεινὰ καταπνίγουσι μετ' ὀλίγον ἐν τῷ βαναύσῳ τούτῳ βρυστῷ, τὸ ὁποῖον ἐξάγουν ἐκ σίτου, καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου περιπίπτουν εἰς μέθην, τὴν ὁποίαν ὀλίγιστοι αὐτῶν διαφεύγου· εἶναι δὲ δίκαιον νὰ εἰπώμεν ὅτι ἡ μέθη τῶν εἶναι ἐντελῶς ἀβλαβής, ἡ δὲ ἐξαψις τὴν ὁποίαν γεννᾷ ἀποδεικνύεται μὲν κατ' ἀρχὰς δι' εὐθύμων ἀσμάτων, δὲν βραδύνει δὲ νὰ μεταμορφωθῇ εἰς ἐκχυσιν τρυφερότητος. Εἶδον τινὰ τῶν ἀνθρώπων τούτων, τοῦ ὁποίου τὸν ἐγκέφαλον ἐκοτίζον τοῦ οἰνοπνεύματος οἱ ἄτμοι, συνδιαλεγόμενον ἡμέραν τινὰ μετὰ τινος στήλης πεζοδρομίου καὶ λέγοντα πρὸς αὐτὴν τοὺς περιπαθεστέρους λόγους, ἀποκαλοῦντα αὐτὴν ἀγαπητὴν φίλην, ψυχὴν, ἀθῶαν περιστέραν του !

Ἄλλ' ἡ παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων ἐφθασεν ἐν τούτοις· τὸ ψύχος εἶναι ξηρὸν καὶ θριμνὸν, κινήσεις δὲ ἀσυνήθης παρατηρεῖται καθ' ὅλας τὰς συνοικίας τῆς πόλεως, μεγάλην ἐορτὴν προαναγγέλλουσα. Τὰ ἔλκυθρα ἔπαυσαν κοιμίζοντα τρόφιμα, καὶ ἀντ' αὐτῶν φορτόνεται κλάδους ἐλάτης, τὰ δένδρα τῶν Χριστουγέννων, τὰ ὑπὸ τῶν παιδιῶν ὑπεραγαπώμενα, τὰ ὁποῖα τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ἀνάγκη νὰ φωτισθῶσι διὰ κηρίων, νὰ καλυφθῶσιν ὑπὸ γλυκισμάτων, ἀθυρμάτων, δώρων ἐνὶ λόγῳ διαφόρων, ἀναλόγως τῆς θέσεως, τῆς κοινωνικῆς τάξεως, καὶ πρὸ πάντων τῆς εὐπορίας τῶν οικογενειῶν. Καὶ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, πανταχοῦ, ὅπου ὑπάρχουν παιδιά, εἴτε ἐν τοῖς μεγάλοις καὶ πολυτελέσιν οἴκοις, εἴτε ἐν ταῖς μικραῖς καὶ ταπειναῖς οἰκίαις, πανταχοῦ ἐγείρεται καὶ ἀνὰ ἕν δένδρον τῶν Χριστουγέννων. Τὸ ἔθιμον δὲ τοῦτο τὸ συγκινητικόν, παραληφθὲν ἐκ Γερμανίας, ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου κατέστη δημῶδες ἐν Ῥωσίᾳ καὶ σήμερον ἀποτελεῖ μέρος τῶν μάλιστα ἐγγυρίων ἡθῶν.

Ἴδου ἡ στιγμή τῆς ἐορτῆς. Τὸ δένδρον λάμπει ἐκ φωτῶν, κρέμανται δὲ ἐπάνω μὲν τῶν κλάδων τὰ γλυκίσματα, ὑπ' αὐτοὺς δὲ ἀπλόνονται τὰ διὰ τὰ παιδιά δῶρα. Συχνάκις ἐν ταῖς μεγάλαις οἰκίαις, ἡ ἐσπερινὴ συναναστροφή περατοῦται διὰ κληρώσεως λαχείου συνισταμένου ἐκ δώρων ἀναλόγων πρὸς τοὺς παρεστῶτας, τὰ ὁποῖα ἡ τύχη διανέμει μετὰ αὐτῶν· δὲν εἶναι δὲ σπάνιον ἡ ἐλευθερίότης αὕτη νὰ φθάσῃ τὰς 10 ἢ 15 χιλιάδας ρουβλίων.

Δὲν ὁμιλοῦμεν δὲ ἡμεῖς ἐνταῦθα περὶ τῆς ἀγαλλιᾶσεως τῶν παιδιῶν, βλεπόντων τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο καὶ γενναῖον δένδρον, τὸ ὁποῖον τσαυτὰ συγχρόνως τοῖς ὑπόσχεται ! . . . Διότι ἡ παιδρὰ αὕτη καὶ χαρίεσσα ἐορτὴ διεγράφη ἤδη ὑπ' ἄλ-

λων, διὸ καὶ ὀλίγον ἐνδιατρίψαντες εἰς αὐτὴν παρακαλοῦμεν τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας νὰ ἀκολουθήσωσιν ἡμᾶς εἰς σκηνὴν ἄλλην, ἥττον μὲν γνωστὴν. οὐχ' ἥττον δὲ ἀφελῆ, ἥτις θέλει ἴσως καταδείξει ἐν ὅλῃ τῇ ἀληθείᾳ τῆς εὐπιστίας του ἐν τῶν γεγονότων τῆς ἀρχαίας σλαβικῆς δευσιδαιμονίας.

Γ'.

Τὸ κάτοπιρον τοῦ μνηστοῦ.

(Ἡθὴ ἐγγύρια)

Κατὰ τὰς ζοφεράς τοῦ χειμῶνος ἐσπέρας, αἱ ἀγυαὶ τῆς Πετροπόλεως ὀλίγον συχνάζονται, καὶ καθ' ὅλην τῆς ἐπικράτησιν τοῦ δριμυτάτου ψύχους εἰσὶν ἔρημοι ἀληθῶς, καὶ ἰδίως αἱ ἀπὸ τοῦ κέντρου τῆς πόλεως ἀπέχουσαι. Μόλις δὲ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν βλέπεις ἔλκυθρά τινα ταχέως ὀλισθαίνοντα καὶ εἰς τὴν σκιὰν πάραυτα ἀναλαμβάνόμενα, καὶ μόνον εἰς ἐκάστην γωνίαν ὁδοῦ, ὑποκάτω φανοῦ διαυγαστάτου, ὁ βουτόχνικος, (1) ἐκτελεῖ τὸ μονήρες καὶ ἄχαρι ἔργον του, ἀπὸ τετάρτου εἰς τέταρτον ὥρας ἀφίνων ἐν τῇ μοναξίᾳ τὴν νενομισμένην βραγχνὴν καὶ ἀπηχὴν κρραυγῆν — γρηγορεῖτε.

Ἐρχόμεθα εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ Βλαδιμήρου. Οὐ μακρὰν τῆς ὁμωνύμου ἐκκλησίας ἐκτείνεται μακρὰ καὶ μονήρες ὁδὸς, ὀριζομένη πρὸ μικροῦ ἐκατέρωθεν ὑπὸ παλαιῶν ξυλλίων οἰκιῶν, χρονολογούμενων ἀπ' αὐτῆς τῆς συστάσεως τῆς Πετροπόλεως, ἀλλὰ σήμερον ἐκτεινομένη μετὰ δὲ διπλῆς σειρᾶς παλατιῶν λιθίνων, τῶν τοίχων τῶν ὁποίων ἐξέχουσιν ἐξῶσται καὶ στοαὶ βενετικαὶ καθιστῶσαι αὐτὰ ἰδιόρρυθμα συγχρόνως καὶ μεγάλας πρεπῆ. Ἐν τούτοις καθόσον προχωρεῖς ἐν τῇ ὁδῷ ταύτῃ, αἱ παλαιαὶ οἰκίαι ἀρχίζουσιν ἀναφανόμεναι· εἰσὶ δὲ ὀλίγον μὲν ὑψηλαὶ καὶ περικυκλοῦνται ὑπὸ κήπου κατεσκιασμένου ὑπὸ ὑψηλῶν δένδρων, ὧν οἱ σαλευόμενοι κλάδοι θωπεύουσι τὴν στέγην. Ἴδου μία ἐξ αὐτῶν, ἐκ τῶν παραθύρων τῆς ὁποίας ἐκχύνεται πλημμύρα φωτὸς δεικνύοντος ὅτι ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ στρατηγοῦ Β. . . ἐγένετο συναναστροφή. Καὶ τῷ ὄντι τὸ δένδρον τῶν Χριστουγέννων ἐπηκολούθησε συγγενικῆς τις συναναστροφή, ἐν ἧ ὁμοῦ δὲν συμπαιρευρίσκετο ὁ στρατηγός, ἐπειδὴ ἡ τοῦ σωματοφύλακος τοῦ αὐτοκράτορος θέσις του ἀπῆτε τὴν ἐν τῇ αὐλῇ παρουσίαν του. Οἱ προσκεκλημένοι λοιπὸν ἀπεσύρθησαν ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια ἐνωρίς, καὶ ἐνῶ ἡ χιών γογγύζει ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τοῦ τελευταίου ὀχήματος, ἡμεῖς εἰσέλθωμεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ στρατηγοῦ, καθόσον μάλιστα πάντες οἱ κάτοικοι αὐτῆς εἰσὶν ἔτι ὄρθιοι.

Ἴδου θαυμάσιος καὶ πολυτελής κοιτῶν, ἐνθα

(1) Φρουρὸς ἀστυνομικὸς, παλαιῶ δόρατι ὀπλισμένος, φρουρῶν ἐξῶθεν ξυλλίνης σκηνῆς, βούλκα καλουμένης, ἐνῶ δύο ἕτεροι βουτέχνικοι περιμέουσι τὴν σειρὰν τῶν.

γρηγορεί νεάνις βεβουθισμένη, ὡς εἶπεν, εἰς τὰ προσκεφάλαια θρανίου ἐλαστικοῦ καὶ βαθέως, ὕπερ ἀκουμβᾶ εἰς φυτεῖαν ἀνθέων, γλυκείας ἀναδιδόντων εὐωδίας. Τὸ δωματίον τοῦτο εἶναι συνσκευασμένον καὶ κεκοσμημένον διὰ τῆς δαφιλείας καὶ πολυτελείας ἐκείνης, τὴν ὁποῖαν οἱ πλοῦσοι τῶν Ῥώσων εὐχαριστοῦνται ἀναπτύσσοντες ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῶν οἰκῶν αὐτῶν, κινδυνεύοντες πολυτάκτως νὰ ἐκβιάσῃ τοὺς κανόνας τῆς φιλοκαλίας. Τὰ κηρία τῆς οἰκίας εἰσὶν ἐσβεσμένα, ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ φατνώματος λυχνία ἀλαβάστρινος ἀναδίδει ἐν τῷ κομφῷ δωματίῳ γλυκὺ καὶ ἀμυδρὸν φῶς, φωτίζον τὰ ἀντικείμενα δι' ἀπαυγάσματος ἀορίστου καὶ ἀσθενοῦς. Ἡ θελκτικὴ αὕτη κόρη φαίνεται μόλις ἐπτακαίδεκαετής· εἶναι δὲ ξανθὴ μὲν, ἀλλ' ἡ ξανθὴ αὐτῆς χροιά, εἶν' ἐξ ἐκείνων αἵτινες καθιστᾶσιν ἐπίσημον τὴν φυσιογνωμίαν, γλυκύνουσαι αὐτὴν καὶ παρέχουσαι αὐτῇ ἐπίδειξιν ἰδιαιτέραν. Ἡ μικρὰ καὶ ἀφθονος κόμη τῆς ἐμφαίνει παρὰ τῆ νέας ταύτη πλεονασμὸν ζωῆς θελγούσης τὴν ὄρασιν. Αἱ λεπταὶ καὶ τοξοειδεῖς φρυεῖ αὐτῆς, ὁ ζωηρὸς ἐνταυτῷ καὶ ἡδυπαθὴς ὀφθαλμὸς τῆς, τὸ ὀλίγον μέγαλον μὲν, ἀλλὰ ὀροσερώτατον καὶ διὰ διπλῆς σειρᾶς μικρῶν καταλευκῶν ὀδόντων ἐστολισμένον στόμα, ὅλα ταῦτα ὁμοῦ λαμβανόμενα ἀποτελοῦν φυσιογνωμίαν πλήρη μὲν χάριτος, μεστὴν δὲ πονηρίας.

Θαλαμηπόλος μελαγχροινὴ καὶ ὕψος ὑποτεταγμένον ἐνδεικνύουσα, ἴσταται ἔμπροσθεν τῆς νεανίδος, ἀτενίζουσα εἰς σμικρὸν τι ἐσμαλτωμένον καὶ μαργαριτοκόσμητον ὠρολόγιον, ὕπερ βαρύτιμος χρυσοῦ ἄλλυσος κρατεῖ εἰς τὴν ζώνην τῆς.

— Μαρία Παυλόβνα, τῇ λέγει ἡ ἀμφίπολος, εἰ τοῖμα εἶναι τὰ πάντα, ἐρωτᾷ δὲ ἡ τροφὸς ἂν ἐπιτρέπεται αὐτῇ νὰ ἔλθῃ.

— Ἰπαγε καὶ εἶπέ τιν' ὅτι τὴν περιμένω, φιλάττη Ἀκουλίνα . . . Παράδοξον, προσέθετο ἀκολούθως ἐρυθριῶσα, ἡ καρδία μου πάλλει ὡς ἂν ἔμελλον νὰ τελέσω κακὴν τινα πράξιν.

— Καὶ ὅμως πρόκειται ἀπ' ἐναντίας περὶ πράξεως ἀθάνας. — Εἰς τὸ χωρίον μας δὲν ὑπάρχει κόρη μὴ συμβουλευομένη τὸν ἀναλευμένον μόλυβδον τὴν παρχμονην τῶν Χριστογενῶν, καὶ μὴ θέλουσα ἐπομένως νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ μνηστῆρός τῆς . . . νὰ ἴδῃ αὐτὸν τὸν μνηστῆρα ἐν τὸς τοῦ μυστηριώδους κατόπτρου.

— Καὶ σὺ, Ἀκουλίνα, εἶδες τὸν ἰδικόν σου;

— Ἐγὼ, Μαρία Παυλόβνα, συγκατένευσα νὰ μάθω τὸ ὄνομα τοῦ ὀνομάζεται Φαίδωρ· εἶδα δὲ εἰς τὸν καθρέπτην ὅτι ἦτο δονταίικος (στρατιωτικὸς ὑψηλῆς) ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα καὶ μελαγχροινός.

— Ἄλλ' ἐδῶ μὰς περιγράφεις τὸν Φαίδωρα, τὸν δονταίικον τοῦ πατρός μου, παρετήρησεν ἡ θυγάτηρ τοῦ στρατηγοῦ.

Ἡ ἀμφίπολος ἠρθραίασε καὶ ὅπως κρύψῃ τὴν ἀμνηχανίαν τῆς ἠρώτησε τὴν δεσποινίαν ἂν ἐπέτρεπε νὰ ὑπάγῃ πρὸς συζήτησιν τῆς τροφῆς.

— Ἰπαγε, καυμένη Ἀκουλίνα μου, ὕπαγε. . .

Μετὰ πρέρουσιν στιγμῶν τινῶν, ἡ τροφὸς παρουσιάσθη ἐν στολῇ ἐθνικῇ, ἐσφιγμένη μὲν ἔχουσα τὴν κεφαλὴν διὰ σκέπης μεταξίνης φέρουσα δὲ κοιτογούριον περιεβραμμένον διὰ διφθέρας λευκῆς καὶ ἐσθῆτα ἐξ ἐριούχου πορφυροῦ. Τὴν ἠκολούθουν δὲ αἱ γυναῖκες τῆς δεσποίνης περιεργοὶ ὡς αὐτῇ. Μία ἐξ αὐτῶν ἔφερε δοχεῖον πλήρες ὕδατος ψυχροῦ, ὅπερ ἔμελλε νὰ χυθῆ τὸ λευμμένον μέταλλον, ὅπως καὶ ἐγένετο. Ὁ μόλυβδος τακτεῖ ἐν τῷ πυρὶ ἐχύθη εἰς τὸ κοχλάζον ὕδωρ, καὶ ἀναλαμβάνων τὴν στερεότητά του, ἔλαβε σχήματα παράδοξα, ποικίλα, ἀδύνατα μάλιστα, ἐν οὕτως εἶπωμεν. Ἡ τροφὸς ἐξήγαγε τοῦ δοχείου τὸν μεταλλικὸν τοῦτον ὄγκον τὸν οὕτω διαμορφωθέντα, καὶ ἤρξατο ἐξηγοῦσα τὰ διάφορα αὐτοῦ μέρη, ἐξ ὧν παρήγαγε μετὰ πεποιθήσεως καὶ σπουδαιότητος ἀνηκούστου, ἱστορίαν ὅλην αἰσημάτων, ἣν ἡ νεάνις ἠκολούθει συγκεκινημένη καὶ πνευστιῶσα.

Ἐν τούτοις ὁ ὠροδείκτης ἤγγιζε εἰς τὴν δωδεκάτην τῆς νυκτὸς ὥραν. Ἡ Ἀκουλίνα ἐρρίφθη ἔξω τοῦ κοιτῶνος. Διήλθε τρέχουσα τὰ ἄλλα δωμάτια, ὡσεὶ πτερόεσσα κατέβη τὴν κλίμακα καὶ ἐν μιᾷ στιγμῇ εὐρέθη εἰς τὴν ἐξωτερικὴν θύραν, φωτιζομένην ὑπὸ φανοῦ διαυγεστάτου. Ἡ ὁδὸς ἦν ἔρημος· καὶ ἤρεμος, καὶ μόλις ἤκουε τὸν μεμακρυσμένον κρότον ὀχημάτων τινῶν, ὧν τὸ κύλισμα ἤμβλωνε καὶ ἐσβυνεν ἡ χιών. Ἡ νεάνις, ἀτενὲς ῥίψασα τὸ βλέμμα εἰς τὸ ζοφῶδες καὶ βαθὺ διάστημα, ἠεροῦτο ἐναγωνίως· ἀλλ' αἴφνης τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐπαϊδρύνθη, διότι εἶχεν ἀκούσει τὸν καλπασμὸν ἵππου ταχέως πλησιάζοντος καὶ σύροντος ἔλκυθρον, ἐν ᾧ ἐκάθητο ἀξίωματικός τις, οὗ τὸ κράνος ἀστὸν φέρον χρυσοῦν ἀπήστραψε μετ' ὀλίγον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ἀμφίπολου, σταθεῖσης εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ, καὶ κινδυνευούσης νὰ καταπατηθῆ ὑπὸ τοῦ ἐλκύθρου, ἂν κατ' εὐτυχίαν ὁ ἡνίοχος ἰδὼν αὐτὴν δὲν ἀνεχάτιζε τὸν σφριγῶντα ἵππον.

— Πῶς ὀνομάζεται ὁ κύριος; ἐφώνησε πρὸς αὐτὸν ἡ ἀμφίπολος.

— Δημήτριος! ἀπεκρίθη ὁ ἡνίοχος χωρὶς νὰ δεῖξῃ θαυμασμὸν, καὶ, ὑπαίτις ἡνίαίς, ἐξηκολούθησε τὸν ταχὺν δρόμον του, ἐνῶ ἡ θαλαμηπόλος ἀνέβη περιχαρῆς εἰς τὸ δωματίον τῆς δεσποίνης τῆς.

— Δημήτριος! ἐφώνησεν εἰσελθοῦσα εἰς τὸν κοιτῶνα.

— Ἡ νέα κόρη ἠρθραίασεν ἀκούσασα τὸ ὄνομα τοῦτο . . .

— Δημήτριος! εἶπε . . .

— Ναί, Μαρία Παυλόβνα, ὠραῖος ἀξίωματικός ἐπιβάτης λαμπροῦ ἐλκύθρου, συρμένου ὑπὸ θαυμασίου ἵππου. Δημήτριος! μ' εἶπεν ὁ ἡνίοχος.

— ὦ! τοῦ θελκτικοῦ καὶ ὠραίου ὀνόματος! εἶπεν ἡ θυγάτηρ τοῦ στρατηγοῦ, κροτοῦσα τὰς ὠραίας χεῖράς τῆς.

— Ἐ δά! εἶπεν ἡ τροφὸς· αὐτὸς δὲν εἶναι ἄλ-

λος παρά δ' νέος ὁ Ξανθός, ὁ ὑπερήφανος καὶ χα-
ρίεις, τὸν ὅποιον εἶδομεν εἰς τὸν μύλυθρον, καὶ
τὸν ὅποιον θὰ ἰδῆς, κόρη μου, ἀμέσως εἰς τὸν κα-
θρέπτην τῶν Χριστουγέννων. Ἐλα λοιπὸν ἡ ὤ-
ρα ἔφθασε. Τὰ πάντα εἶναι ἑτοιμα, Μαρία
Παυλοβόνα. Ἐγε θαρρῶς, καὶ ὁ μνηστὴρ σου θὰ
σοὶ ἐμφανισθῆ τοιοῦτος ὡς σοὶ τὸν παρέστησα.

— ὦ! φοβοῦμαι τῶρα ἐγὼ, ἀπεκρίθη τὸ παι-
δίον, πλησιάζον τὴν τροφὸν του.

— Φοβεῖσαι νὰ ἰδῆς τὸ πρόσωπον τοῦ μνη-
στῆρός σου εἰς τὸν καθρέπτην ; . . . Ἐλα δά,
τρελλή εἶσαι, νὰ φοβῆσαι τοιαῦτα πράγματα.
Κατὰ ἓν ἔτος ἤμην ἐγὼ νεωτέρα σου, ὅτε εἶδον
τὸν πτωχὸν μου Βασίλη-Ὀκιοπόδοις (τὸν Βασίλειον
υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ) καὶ σὲ θεβαιῶ ὅτι δὲν ἠσθάνθη
τὴν ἐλαχίστην συγκίνησιν, ὄχι φόβον !

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐνεθάρρουν ἐπ' ὀλίγον τὴν θυ-
γατέρα τοῦ στρατηγοῦ.

— Ἰπάγωμεν, εἶπεν, εἰς τὴν τροφὸν θὰ πα-
σχίσω νὰ μὴ φοβηθῶ ἰδοῦ εἶμαι ἑτοιμῆ.

— Ἀποσυρθῆτε, σεῖς αἱ ἄλλαι, εἶπεν ἡ τροφὸς
εἰς τὰς γυναῖκας τῆς νεάνιδος· θὰ σὰς προσκαλέ-
σωμεν ὅταν λάβωμεν ἀνάγκην.

(ἀκολουθεῖ.)

ΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰς τὸ Φεγγάρι.

Καρὰ τῆς πρώτης μου ζῶης, Φεγγάρι ἀγαπημένο,
Σὺ δὲν πονεῖς, ἐγὼ πονῶ,
Γιατὶ ψηλά στὸν οὐρανὸ
Κρεμιέσαι λυπημένο ;

Ἐσὺ ποῦ χρύσους τῆ γῆ καὶ ἐμάγευες τὸ κύμα,
Γιατὶ μοῦ ρίχνεις φῶς πικρὸ,
Σὰ νὰ φωτᾶς ἓνα νεκρὸ,
Ποῦ κείτεται στὸ μνήμα ;

Φεγγάρι ! στὸ βασίλειό σου μὴ κατοικοῦν ἀγγέλοι
Καὶ ὁ ἄγγελός μου κατοικεῖ ;
Μὴ, φίλημα πικρὸ ἀπὸ κεῖ,
Τὴν λάμψιν σου μοῦ στέλλει ;

Τὸ φῶς σου ἂν ἦναι φίλημα, μυστήριον χυμένο
Ἄπὸ τοῦ γιοῦ μου τὴν ψυχὴ,
Ὡχ ἄκουσέ μου μίαν εὐχὴ,
Φεγγάρι ἀγαπημένο !

Ὡχ, λάβε αὐτὸν τὸν στεναγμὸ καὶ πέ του· δὲν φοβᾶται
Ἄλλην ὁ νοῦς μου συμφορὰ —
Κάθε μου πόθος καὶ χαρὰ
Στὸ χῶμά του κοιμᾶται !

Αὐτὰ, Φεγγάρι, τοῦ ζητῶ καὶ πέτου, ἂν σὲ βωτήση
Πότε θὰ παύσουν οἱ καύμοι ;
Ὅταν μιὰ ἀχτίδα σου χλωμὴ
Τὴν πλάκα μου φωτίση.

G. X. Z.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Κρίσις εὐφροῆς.

Πολλοὶ ἐπίστευσαν ὅτι ἡ ποίησις συνίσταται
εἰς τὸ ποσὸν τῶν συλλαβῶν καὶ ὀπλισθέντες διὰ
τῆς ὑπομονῆς τοῦ μετρεῖν, ἐτύπωσαν τόμους ὀγ-
κῶδεις ἰάμβων, τοὺς ὁποίους οὐχὶ ἀναγινώσκου-
σιν, ἀλλὰ κατατρώγουσιν . . . οἱ ποντικοί. Εἰς τῶν
ἀσείων τούτων στιχοῦργῶν παρεκάλεσε τὸν ἰ-
ταλὸν ποιητὴν Φρουγῶνην νὰ ἐξετάσῃ δύο ἀσμά-
τια αὐτοῦ, ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἔχοντα θέμα, καὶ νὰ
τῷ εἶπῃ ποῖον νὰ δημοσιεύσῃ. Ἀλλ' ὁ Φρουγῶ-
νης ἀναγνοῦς τὸ πρῶτον μόνον, τὸν ἐσυμβούλευ-
σε νὰ δημοσιεύσῃ τὸ ἄλλο.

Κρίσις ἐπὶ μιᾷ τραγωδίᾳ.

Ἄλλος τις στιχοῦργὸς Γάλλος ἐπεμφεν ἓκ τινος
ἐπαρχίας εἰς τὸν Πιρὸν μίαν τραγωδίαν του καὶ
τὸν παρεκάλει δι' ἐπιστολῆς νὰ τὴν ἐξετάσῃ καὶ
νὰ σημειώσῃ πάντα ἐπιλήψιμον στίχον διὰ σταυ-
ροῦ. Ἐλθὼν δὲ μετ' ὀλίγον εἰς Παρισίους ἔσπευ-
σεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Πιρῶν καὶ λαβὼν τὸ
χειρόγραφόν του, τὸ ἀνοίγει καὶ πλήρως χαρᾶς λέ-
γει εἰς τὸν κριτὴν του· πῶς ; δὲν ἐσημειώσετε
οὔτε ἓνα κἄν σταυρὸν ; Ὁ Πιρὼν ἀπεκρίθη — καὶ
μήπως ἤθελες νὰ μεταβάλλω τὴν τραγωδίαν σου
εἰς ἀληθὲς κοιμητήριον ;

Νεωτερικὸς τῶν ἐν δράματι φόνων.

Εἰς τραγωδοποιὸς, ποιῶν τραγωδίαν, ἐσχέπετο
πῶς νὰ οικονομῆσῃ τὸν φόνον τοῦ ἥρώος του
καὶ δύο ἄλλων δευτερευόντων προσώπων, διό
τι ἐσχέπετο ὅτι ὁ σήμερον πολιτικὸς ἀπο-
στρέφεται τοὺς ἐπὶ τῆς σκηνῆς τετριμμένους φόν-
νους, τοὺς κατὰ συνήθειαν γινομένους διὰ ξίφους.
Ὁ Κρεβιλλὼν, ἐρωτηθεὶς περὶ τούτου, ἀπεκρίθη —
ὁ τραγωδοποιὸς μας εἶχε τοσοῦτον πονηρὰν τὴν πνοήν,
ὥστε ὁ Κρεβιλλὼν ὠπισθοδρόμησεν ἀποκριθεὶς· —
ὦ φίλε μου ! σὲ βεβαιῶ ὅτι εἰσαι καλὸς νὰ φαρ-
τακώσης ὅλα τὰ πρόσωπα τῆς τραγωδίας σου.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Ἡ Μετάνοια. — Ἡ Παναγία τοῦ Τάσσου, συνέ-
χεια. — Οἱ Χρυσοθήραι. — Ἀνδ. Χενιέρος. —
Ἡ κυρία Μαρινιάν. — Ῥωσσία καὶ Ῥῶσοι συνέ-
χεια. — Ποίησις. — Ποικίλα, Κρίσις εὐφροῆς.
Εἰκονογραφίαι. Ἀποψὲς τοῦ Νεύσκυ. — Λετανεῖα
Ῥωσικὴ.